

Андрій Осіпов

Нічний блюз

- Альо. Привіт, спиш?
- Сплю...
- Не радий мене чути?
- Радий
- Чому голос невеселий? Точно радий чути? Га? Точно не спиш?

Правда?

- Правда. Правда. Чого ти хотіла?
- Ти мене любиш?
- Хто?
- Ну ти? Любиш? Ти що, спиш?
- Ні, що ти, сонечко, я не сплю. Люблю.
- Точно?
- Точно не сплю...
- Я не по це. Ти мене любиш?
- Люблю.
- Не вірю. Скажи щось ніжне...
- Ти надзвичайна!
- Надзвичайна?! Що це за фігня? Ти з ким зараз розмовляєш? Може, ще якийсь вірш Шевченка пригадаєш? Ти що, бухаєш? Синій вже? Хто там в тебе гомонить? Хто вона? Ти не сам? Баби в тебе? Ну ти й... І що? Що там за курви? Ну що ти за сволота?
- Пффф, не починай. Сам я. Один. Нікого тут немає.
- Точно? А що то за жіночий голос? Телевізор? Порнуху дивишся, лагідний збоченець? Добре, вірю. Ти ж не такий. Ти ж лише мене хочеш. Правда?
- Так.

– Що значить так? Ти як з коханою говориш? Тебе де виховували?

– Ти давай, це, не вантаж мене...

– Добре-добре, не сердься. Не треба матюкатись, я цього не люблю. Я теж від тебе в захваті. Я поруч. Спустися по мене. Забери мене. Я до тебе приїхала. Три рази слухавку не брав. Вже подумала, що ти мій номер не записав, падлюка волохата. Ну, давай, я вже під під'їздом мерзну. Бігом вниз. Як є. Накинь куртку та біжи.

– Куди бігти?!

– Як куди? Ти що, не радий? Ну ти й пацюк! Усі ви, чоловіки, такі. Кобелі волохаті. Все, припини мене морозити, я внизу. Чекаю, відкрий мені двері, я код від під'їзду забула...

– Ти зараз під будинком?

– Ну так, я тут, давай не гальмуєш. Тільки не кажи, що ти не сам. По-перше, не повірю. По-друге, ображусь... Чого мовчиш? Та не переживай ти, я вже не пам'ятаю того останнього разу. Я ж ще тоді тобі сказала: «Зі всіма мужиками трапляється». Ну не зміг і не зміг. Що тут такого? Головне, що був ніжний, дівчинку погодував, спали разом... Снідали... Кава іноді краще, ніж той трихвилинний секс. Не переймайся. Відчиняй. Ну?..

– Зачекай. Що значить – кава краще за трихвилинний секс? Про яку каву ти мені тут кажеш? Я завжди чай п'ю.

– Та похер мені чай, кава, секс, непевні дригання... Хорош, я тут мерзну. Чув? Давай, біжи вниз. Ще дві хвилини – і мінет отримає цей хлопчина з будки охорони. Там і заночую. Буду королевою парковки. Чув? Чого мовчиш? Вже й пожартувати не можна. Образився? Всі ви, чоловіки, тонкошкірі. Давай подмухаю на бубочку. Хорош, Антоне, відчиняй. Реально замерзла. Піднімусь – і ти в мене отримаєш по дупі своїй волохатій.

– Хто? Антон? Ти хто?..

– Що значить «хто я»? Тільки не морозь мене! Я тобі, падлюко, цього не подарую...

– Не погрожуй. Ти хто?

– Ах ти ж гондон! Я Варенька. Варя. Ну, бля, холодно, реально!

– Хто-хто? Що це взагалі означає?

– Антончику, не пустуй. Бляя, я змерзла, як сучка в сливках. Давай відчиняй.

- Я Андрій.
- Я рада за тебе. Завжди підозрювала, що ти хворий на голову. Відчиняй, чуєш? Реально холодно.
- Слухай-но, Варенька, а можна дізнатися, де саме ти мерзнеш? Просто цікаво, куди я маю прибігти...
- Під під'їздом, я ж уже пів години тобі товчу. Під будинком твоїм.
- Під яким?
- Бля, ти дебіл? Панельним, за проектом архітектора Лагутенка. Хорош мене морозити. Я, щоб ти знав, у панчохах, і ще трохи – й усе відмерзне. Антон, який хоче бути Андрієм, відчиняй! Не будь козлом. Ну, будь ласка, давай, красунчику, твоя принцеса чекає. Сім-сім, відчинися.
- Ти в якому місті?
- Ще запитай, в який я країні. Антон, блин, не парь мені там, де мені вже все кригою вкрилося. Ти ж нормальний, наче? Давай, спускайся. Мені до туалету треба.
- Ти в якому місті?
- Я в Борисполі? І чо?
- А те, що ніякої Варвари я не знаю.
- Потім розберемося. Ти ж не святенник. Взагалі не вантажся. Не зважай. Не суть. Реально хочу пісяти та дуже замерзла. Хорош знущатись. Антончику-Андрюшо, відкрий, благаю...
- Я не в Борисполі.
- В сенсі? Ти дебіл, га?
- І не дебіл, і не в Борисполі. В такому сенсі. Годиться?
- Ти мене розводиш? Ну припини. Я тебе образила колись? Мстиш? Припини. Все вирішимо. Відчиняй.
- Варваро, пробачте, не знаю, як вас по батькові, я не в Борисполі. І вас не знаю.
- А де ти, вумник?
- У Києві.
- Коли в Бориспіль?
- Не знаю. Взагалі там рідко буваю. Варю, альо, ти не врубилася? Ти помилилася номером. Шукай іншого Антона для ночівлі.
- Точно не ти?
- Не я.

- Антоне, я мерзну.
- Мерзни.
- Бля, всі ви, мужики, однакові.
- Ти маєш рацію. Бувай!
- ...
- Алло, Андрію, це Варя. Можеш розмовляти?
- Можу. Я ще не встиг заснути.
- А ти нічого, такий вихований. В тебе дівчина є?
- Варю...

